

ՏԱԳՆԱԿԻՆ, ԲԱՅԴ ՈՐՈՒՆ ՀԱՅՏՈՒՆ

Posted on July 11, 2014 by Keghart

Category: [Opinions](#)

Միկոյեանի յուշարձանի տեղադրման առիթով

Պարոյր Յ. Աղապաշեան, Պէյրուս, 11 Յուլիս 2014

Վերջերս, Հայաստան նոր եռք մը ապրեցաւ, ու կ'ապրի, որ եկաւ ալեկոծելու հասարակութիւնը, իր ազգային ու քաղաքական, պետական ու ժողովրդային, մտաւորական ու կուսակցական ոլորտներով:

Հարցը կը վերաբերէր խորհրդային Միութեան ղեկավարներէն՝ Անաստաս Միկոյեանի յուշարձանի տեղադրման, Երեւանի մէջ, որ արժանացաւ խայտաբղետ ասեկոսներու:

Անկախաբար անկէ, որ անուանի գործիչին յուշարձանը պիտի տեղադրուի, ի հեճուկս ոմանց ընդդիմութեան ու վերապահութեան, կարելի չէ այս հարցին նկատմամբ ցուցաբերել կրաւորականութիւն, երբ ՀԱՅԱՍՏԱՆ քաղաքական-պետական-կուսակցական հեղինակութիւնը կ'ամբաստանուի... հայասպանութեամբ:

Միկոյեանի յուշարձանի տեղադրման առիթով

Պարոյր Յ. Աղապաշեան, Պէյրուս, 11 Յուլիս 2014

Վերջերս, Հայաստան նոր եռք մը ապրեցաւ, ու կ'ապրի, որ եկաւ ալեկոծելու հասարակութիւնը, իր ազգային ու քաղաքական, պետական ու ժողովրդային, մտաւորական ու կուսակցական ոլորտներով:

Հարցը կը վերաբերէր խորհրդային Միութեան ղեկավարներէն՝ Անաստաս Միկոյեանի յուշարձանի տեղադրման, Երեւանի մէջ, որ արժանացաւ խայտաբղետ ասեկոսներու:

Անկախաբար անկէ, որ անուանի գործիչին յուշարձանը պիտի տեղադրուի, ի հեճուկս ոմանց ընդդիմութեան ու վերապահութեան, կարելի չէ այս հարցին նկատմամբ ցուցաբերել կրաւորականութիւն, երբ ՀԱՅԱՍՏԱՆ քաղաքական-պետական-կուսակցական հեղինակութիւնը կ'ամբաստանուի... հայասպանութեամբ:

Այդպէս մտածողներ կամ մեղադրողներ, կարծես թէ Հայաստանի տագնապները աւարտած են կամ վերջացած, յանկարծ Անաստաս Միկոյեանի պատմական դերակատարութիւնը կը դարձնեն հարցական, այլեւ զայն կը նստեցնեն բռնակալ-մարդասպանի աթոռին:

Արդեօք այդ նոյնները, աւելի օգտակար ու շինիչ գործ մը կատարած չէին ըլլար, եթէ քննարկէին, բարձրաձայնէին եւ արձարծէին այնպիսի փշոտ հարցեր, որոնք այսօրուան օրակարգն են, վաղուան բարօրութեան հաշւոյն:

Իսկ ատոնք քիչ են, ի դէմս ընկերային եւ ապրուստային յամեցող դժուարութիւններուն, քաղաքական ու կուսակցական միաբեւեռականութեան, տնտեսական եւ եկամտային

անբաւարարութեան, մագլցում ապրող արտագաղթային երեւոյթին եւ ընդհանրապէս ժողովրդային այն պահանջներուն ու հրամայականներուն, որոնք կը կարօտին ԼՈՒՐՁ ուշադրութեան ու համապատասխան տնօրինումներու:

Բայց, կը թուի թէ՛ Հայաստանի մէջ, ոմանք պատմութիւն կը գրգռեն կամ կը քրքրեն, ուրիշներ հակախորհրդային բարոյներէ կը տառապին, իսկ ոմանք ալ տակաւ հակառու տրամադրութեամբ վարակուած են:

Այլապէս՝ միշտ *այս յարիւն* վրայ խաղալը ի՞նչ կը նշանակէ, որուն նախավերջինը Մաքսային Միութեան Հայաստանին յարիւն է, երբ բողոքողներ ու փրփրողներ ողողեցին Հայաստանեան հրապարակը, առանց անդրադառնալու իրենց քաղաքական խակութեան ու տհասութեան տարողութեան, ընդ որուն՝ երբեմն նոյնիսկ յաւակնոտ քաղաքագետներ ու կուսակցականներ:

Ինչպէ՞ս կարելի է այսքան հակոյր ըլլալ ու մնալ, մեր ազգային կամ հայազգի մեծութիւններու մասին՝ «հենց էնենց» դատավճիռներ արձակելով:

Բայց աստի, ո՞վ իրաւունք տուած է այսպիսիներուն նման (ան)որակումներով հանդէս գալ, մանաւանդ Հայկական Յեղասպանութեան թանգարանի տնօրէնի հանգամանքով Հայկ Դեմոյեանի մը, որ Անաստաս Միկոյեանը նկատած է հայ գնդակահարուցողներու թիւը քանի մը հազարով (°) աւելցնողի մը... ճամարտական վճիռով:

Եթէ փաստաթուղթ ունի, ինչո՞ւ չի հրապարակել կամ մատնացոյց չ'ըներ, թէ ո՞ր կը գտնուի ան:

Եթէ հաւատացած է, որ ունի կամ կայ նման փաստաթուղթ, ապա, հետաքրքրական է յուշարձանի տեղադրման առիթով, ինչո՞ւ առաջարկած է վերապահութեամբ ընդունիլ զայն, հուսկ, որոշած է դէմ քուէարկելու անոր:

Որքան որ գիտենք, այս պարոնը Հայաստանի Հանրապետական կուսակցութեան (ՀՀԿ) անդամ է, որուն նախագահն է նախագահ Սերժ Սարգսեան:

Եթէ ՀՀԿն ու ԲՀԿը կողմ քուէարկած են՝ յուշարձանի տեղադրման, Դեմոյեանի կարծիքով, սխալա՞ծ են, պաշտպանա՞ծ են Միկոյեանը, թե՞՞ ոռուսական «փոլիթիքա» խաղցած են:

Չհասկցանք այս տրամաբանութիւնը, իսկ անոնք որոնք այդ (ան)սկզբունքայնութեամբ կը գործեն, կը յայտարարեն կամ կը քուէարկեն, արդեօք չե՞ն գիտակցիր, ի՞նչ կ'ընեն եւ ինչպէ՞ս կը թունաւորեն հայ արժանաւորներն ու արժանիները:

Ստալինեան-բերիական մռայլ օրերուն, ո՛չ մէկ կասկած, ահաւոր բռնութիւններ ու ոճիրներ արձանագրուեցան, որոնցմէ շա՛տ տուժեցին Հայաստանը եւ հայ ժողովուրդը:

Ուրեմն, ի՞նչ, Միկոյեանը հրահրեց ու կազմակերպեց այդ բոլորը: Հայ անուանի կարգ մը գրողներ եւս, յետագային, ամբաստանուեցան իրենց գրչեղբայրները «մատնելու» ու «հալածելու» մէջ: Կրնա՞յ ըլլալ որ այս գրողներու մասին ալ տեղեկութիւններ ունին նորօրեայ հնարամիտները, հետեւաբար, անոնց յուշարձանները պէտք է վար առնուին, իսկ նորերը՝ երբեք չկառուցուին:

Հայ ժողովուրդի պատմութեան մէջ, *հեռաւոր թէ մօտաւոր*, տեղի ունեցան եղբայրահալած, եղբայրադէմ եւ եղբայրասպան բազմաթիւ ցաւալի հաշուեյարդարներ, յաճախ ծանօթ կողմերէ ու պարագլուխներէ:

Հիմա ի՞նչ կ'ակնկալուի, զանոնք պետք է դատականչել, խաչակրել ու պախարակե՞լ:

Անշուշտ, անհեթեթութիւն է այդ մօտեցումով խորաչափել անցեալը, որովհետեւ ցարդ մեր լսածը ու կարդացածը, աժան, խի՛ստ աժան գնահատում մըն է, Անաստաս Միկոյեանը դարձնելով... թիրախ:

Վերջին հաշուով, Միկոյեանը «սեւացրեիք»եան պիտակի տակ ներկայացնողներ, ինչպէ՞ս կրնան իրենց կոչումին տեր դառնալ ու մնալ, երբ անոր նման մեծութիւն մը կը դարձնեն աններելի «մատի փաթոց», վարկաբեկելով թէ՛ զինք, թէ՛ հայ ժողովուրդը, առնուազն, ցոյց տալով վերաբերմունք մը, որ անհաճելի է, անհանդուրժելի եւ անտեղի, միանգամայն:

Ազգային-հասարակական ներհուն գործիչ, հմուտ հրապարակագիր-խմբագիր ու գրող՝ Մ. Հայկենց, անդրադառնալով այս ծախաւեր երեւոյթին, հետեւեալը կը գրէ.

«Հայ ժողովուրդին հպարտութիւնը՝ Անաստաս Միկոյեան, ոճրագործ է եղեր, ըստ Ցեղասպանութեան թանգարանի տնօրէն Պրն. Հայկ Դեմոյեանի: Հաւանաբար ան ապացոյցներ գտած է թանգարանին մէջ՝ անկախաբար Ստալինի հետ Միկոյեանի լուսանկարներէն: Անկարելի չէ որ Ցեղասպանութեան 100ամեակին առթիւ հայոց ազգային թանգարանը առանձին չթողու թուրքը եւ հրապարակէ նաեւ հայոց դէմ սովետներու գործած ցեղասպանութեան փաստերը...»:

Ոչ միայն պերճախօս է, այլեւ *թափանցիկ* է այս ակնարկութիւնը, եթէ... հասկցող ու զգաստացող կայ:

Ցաւալի է, որ սփիւռքահայ մամուլը այս լուրը *գրեթէ* տուաւ առանց լուսաբանութեան, բացատրութեան, մեկնաբանութեան, առաջնորդող թէ խմբագրական խօսքով, ինչ որ ցոյց կու տայ, մեղմ ըսած, անփափկանկատութիւն մը:

Եթէ գրող կամ խմբագրող չկայ, հրապարակագիր կամ յօդուածագիր կը բացակայի, գոնէ այդ (կամ որեւէ նման) լուրը *բացառուի*, որպէսզի մէկ կողմէն՝ ականջալուր չըլլանք խժալուր ձայներու, միւս կողմէն ալ ականատես՝ ամլացնող մամուլի տարածումին:

